

ser, hvis en mand - selvom han ved retsgenetiske undersøgelser er udpeget som barnets far - ikke frivilligt vil anerkende faderskabet, eller hvis en part efter flere indkaldelser ikke frivilligt giver møde i statsamtet.

Endelig skal sagen efter nr. 5 indbringes for retten, hvis en af parterne (eller begge parter) er frataget den retlige handleevne efter værgemålslovens § 6. Der henvises til § 14, stk. 5, og bemærkningerne til denne bestemmelse.

Anerkendelse af faderskab

Til § 14

Bestemmelsen regulerer - udtømmende - under hvilke omstændigheder faderskab kan anerkendes over for statsamtet. Bestemmelsens stk. 1-3 indeholder tre principielt forskellige materielle regler herom, mens stk. 4-8 indeholder en række formelle bestemmelser.

Det følger af § 5, stk. 1, at anerkendelser efter den foreslåede bestemmelse er foreløbige indtil seks måneder efter barnets fødsel. Efter dette tidspunkt kan faderskabsspørgsmålet kun prøves, såfremt betingelserne for genoptagelse er opfyldt, jf. kapitel 4.

Om de enkelte anerkendelsesgrunde m.v. bemærkes følgende:

Efter *stk. 1* kan en mand anerkende faderskabet til et barn, hvis han og moderen erklærer, at de sammen vil varetage omsorgen og ansvaret for barnet. Der skal i så fald ikke gives oplysninger til statsamtet om moderens seksuelle forhold, jf. § 8, stk. 2, og bemærkningerne til denne bestemmelse.

Indholdet af erklæringen svarer til indholdet af den erklæring, der i forbindelse med barnets fødsel kan afgives efter § 2. Der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Erklæring kan afgives såvel før som efter barnets fødsel, jf. *stk. 7*. Afgivelse af erklæringen før barnets fødsel vil i almindelighed forudsætte, at moderen rejser faderskabssag, jf. § 4. Bestemmelsen vil her f.eks. kunne anvendes i de helt sædvanlige tilfælde, hvor ugifte parter allerede under graviditeten ønsker at få bragt faderskabsspørgsmålet i orden. Erklæringen vil i forbindelse med fødslen kunne anvendes som grundlag for registrering af faderskabet, jf. § 3.

Bestemmelsen vil også kunne anvendes til efter fødslen at afslutte en faderskabssag.

Bestemmelsen tager navnlig sigte på ugifte samle-vende, men finder i princippet også anvendelse på ægtefæller. Det indebærer f.eks., at ægtefæller, som i forbindelse med fødslen anmoder om rejsning af faderskabssag, jf. § 1, stk. 2, nr. 3, og hvor faderskab derfor

ikke bliver registreret ved fødslen, under statsamtets behandling af sagen kan »fortryde« og herefter afgive erklæring efter bestemmelsen.

Ligesom efter § 2 kan erklæring ikke afgives, hvis moderen inden for de sidste 10 måneder før barnets fødsel (eller forventede fødsel) har været gift med en anden mand uden at være separeret.

Oplyser moderen, at hun har haft seksuelt forhold til andre i den periode, hvor hun blev gravid, eller kommer dette på anden måde frem, følger det af § 13, nr. 2, at anerkendelse efter *stk. 1* ikke kan modtages. I sådanne tilfælde må der i stedet ske anerkendelse efter *stk. 2* eller *3*, jf. nedenfor, eller sagen må indbringes for retten.

Efter bestemmelsen i *stk. 2* kan en mand, som har haft seksuelt forhold til moderen i den periode, hvor hun blev gravid, anerkende faderskabet, hvis moderen efter det oplyste ikke har haft seksuelt forhold til andre mænd i denne periode, eller den pågældende mand utvivlsomt er barnets far.

Bestemmelsen adskiller sig fra *stk. 1* ved, at det er oplyst, at moderen har haft seksuelt forhold til den pågældende. I sådanne tilfælde kan faderskabet anerkendes, uden at der - som efter *stk. 1* - skal afgives erklæring om, at parterne sammen vil varetage omsorgen og ansvaret for barnet. Det kan bl.a. være relevant at anvende bestemmelsen, hvor ingen af parterne bestrider, at det er deres fælles genetiske barn, men hvor de ikke agter sammen at tage sig af barnet.

Det er en forudsætning for anvendelse af bestemmelsen, at moderen efter det oplyste ikke har haft seksuelt forhold til andre i konceptionsperioden (nr. 1), eller at den pågældende mand utvivlsomt er barnets far (nr. 2).

Er det oplyst, at moderen ikke har haft seksuelt forhold til andre, kan anerkendelse ske efter nr. 1, uden at der foretages retsgenetiske undersøgelser. Er moderens oplysninger herom ikke tilstrækkeligt sikre, bør statsamtet opfordre parterne til at medvirke til retsgenetiske undersøgelser. Er parterne ikke indstillet på dette, må sagen indbringes for retten, jf. § 13, nr. 2.

Udpeges den pågældende mand ved retsgenetiske undersøgelser som far med en bevismæssig vægt på 10.000 til 1 eller mere, kan han utvivlsomt anses for barnets far og kan derfor - uanset at moderen har haft seksuelt forhold til andre - anerkende faderskabet efter nr. 2. Det er derimod - i modsætning til, hvad der gælder efter § 20 om dom til faderskab - ikke tilstrækkeligt, at de andre fadermuligheder efter udfaldet af retsgenetiske undersøgelser er udelukket som barnets fædre.